

ствата. Извадихъ си паспортъ за Румъния, че ужъ отивамъ да купувамъ семена за градинарски работи.

И така, азъ пристигнахъ въ Букурещъ на 22 мая 1866 година. Най-напредъ азъ отидохъ да се видя съ Раковски и да се посъветувамъ съ него, какво да правя и какъ да работя. Трѣбва да ви кажа и това, че въ онова, време само Раковски работѣше явно по Букурещъ за българитѣ, т. е. само той работѣше за българскитѣ интереси. Раковски ме приетвърде братски и съ голѣма радостъ. Когато захванахме да се разговаряме за нашитѣ домашни работи и за освобождението на нашето отечество, то Раковски ми каза, че румънскитѣ министъръ Братияну дохождалъ при него и попиталъ го — може ли той да събере самоволници и да помага на Румъния, ако турцитѣ преминатъ презъ Дунава Раковски отговорилъ:

— Дайте ми нужднитѣ потрѣби и азъ съмъ готовъ да събера за десетъ деня около 5,000 българи, съ които да направя чудеса.

Когато Братияну се върналъ дома си, то промѣнилъ своитѣ планове. Разказвахъ, че той рекълъ на едно лице така:

— Ако дадеме на Раковски срѣдства, то той може да ги употреби за своя полза. Съ 5,000 вѣоржжени хора Раковски може да направи и намъ различни неприятности. Ние трѣбва да махнеме отъ тука тоя опасенъ човѣкъ, а после вече да дадеме заповѣстъ да се събиратъ самоволници. Днесъ дохожда при мене единъ българинъ, който ми каза да се варда отъ Раковски

Разбира се, че тоя българинъ е билъ или И. Касабовъ, или И. Грудовъ. На Касабова и на Грудова се не харесваше Раковски, защото